

σπόρον μὲ γῶμα ἐντὸς βρεγμένου πανίου, καὶ τὸν τοποθετοῦν πρὸς τὴν ἐστίαν ἐπὶ δύο τοὺλάχιστον ἡμέρας. Ὑπὸ τὴν θερμότητα τοῦ πυρὸς ὁ σπόρος ἀνοίγει, σκιάει, καὶ ἡ φύτευσις καθίσταται εὐκολος. Τὸν φυτεύουσι τότε εἰς βραγίεις, ἐπιμελούμενοι αὐτοῦ νυχθημερόν, βοτανίζοντες τὴν ἡμέραν τὰ ἀφθόνως συμφύμενα ζιζάνια, καὶ καταστρέφοντες τὴν νύκτα ὑπὸ τὴν ἀπτοροφειγίαν τὰ σαλιγκάρια καὶ τὰ περιτρώγοντα τὸ φυτὸν ζώδια. Μόλις ἐπέλθῃ πλέον ἡ ἀνοιξίς ἀρχεται ἡ ἀροτρίασις τοῦ καπνοτοπείου, καὶ μετὰ τὸ λιάσιμο τῆς γῆς, καὶ μετὰ τὴν ἐκ νέου ἐξ ἀντιστροφῆς ἀροτρίασιν, τὸ διβόλισμα, καὶ μετὰ τὴν τελευταίαν ὄργωσιν, καὶ βυλοκοπίαν μὲ τὴν σβάρναν τοῦ ἀγροῦ, ἀρχίζει ἡ καπνοφυτεία. Ὅμιλοι ἐργατῶν, ἄνδρες, γυναῖκες, λυγεραὶ, ἀπὸ ὄρθρου βαθείος κατακλύζουσι τὰ φυτάνια, καὶ ὑπὸ τὰ πρῶτα μειδιάματα τῆς αὐγῆς γεμίζουσι τὰ καλάθια τῶν, καὶ ἀπεργάζονται εἰς τὰ καπνοτοπεῖα. Ἐκεῖ ἀρχίζει πλέον ὁ θόρυβος, ἡ ζωὴ, ἡ χαρακτηριστικὴ ἐκείνη ποίησις τῶν ἀγρῶν ἐν ὥρᾳ ἔαρος. Ὁ ἥλιος ἀνατέλλων ἀπὸ τὰς ἐλαττοστολίστους δευράδας τῶν βουνῶν ῥοδίζει ὅλην τὴν δροσολουμένην ἔκτασιν τῆς ἐξοχῆς. Τὸ σκότος καὶ ἡ νυκτερινὴ δρόσος ἐξαφανίζονται καὶ ἐξατμίζονται ὑπὸ τὰς φλογεράς του ἀκτίνας, καὶ οἱ ἐργάται καὶ αἱ ἐργατρίαι μὲ τὰ ἀραχνούφη χιονόλευκα ἐπὶ τοῦ προσώπου μαντήλια, ὑπὸ τὰ ὅποια κρύβονται πολλαῖς ἡ ἀβροτέρα ἐπιδερμίδας καὶ οἱ γλυκύτεροι ὀφθαλμοί, γέρνουσι ἐπὶ τῆς γῆς καὶ μὲ τὸν ἰδρῶτα εἰς τὸ μέτωπον, καὶ μὲ τὸ ἄσμα εἰς τὰ χεῖλη, κεντῶσι τοὺς ἀγροὺς μὲ τὰ μικρὰ πράσινα φυτάρια. Γενικὴ χαρὰ, γενικὴ εὐθυμία βασιλεύει εἰς τὴν μακρὰν ἔκτασιν καὶ ἐρημίαν. Ἐκαστὸν φυτὸν κρυπτόμενον εἰς τὴν γῆν διεγείρει τόσας ἐλπίδας, τόσα ὄνειρα διὰ τὸ μέλλον, ἐκάστη σταγὼν ἰδρῶτος ἐγγλεῖσι τόσους πόθους. Καὶ πόσα εἰδύλλια, καὶ πόσοι ἔρωτες ὑπὸ τὴν πρωϊνὴν οὐμίγλην τῆς ἀνοιξίως. Συμβαίνει πολλάκις ἡ λυγερὴ νὰ κύπη εἰς τὸ ἔργον τῆς παρὰ τὸ πλευρόν τοῦ λατρευτοῦ τῆς, συμβαίνει συχνάκις ὁ μνηστήρ νὰ δημιουργῇ παραπλευρῶς τῆς καλῆς του, μὲ τὴν χαρὰν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὸ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη, τὸ ἄλλοτε ἐκείνο ἀλλὰ καὶ τόσον ἐπιμόχθως ἀποκτώμενον γρήμα, διὰ τοῦ ὁποῖου θὰ προσμεϊδιάσῃ πρὸς αὐτοὺς τὸ μέλλον. Καὶ ἀνάμεσα εἰς τοὺς πυκνοὺς ἐκείνους στοίχους τῶν ἐργατῶν παρουσιάζεται ὁ ἰδιοκτῆτης, τὸ ἀφεντικὸ, ὁ περιεργὸς ἐκείνος τύπος τοῦ ἐπαρχιώτου κτηματίου μὲ τὴν ἀπλησίαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ μὲ τὴν μωρμούραν εἰς τὰ χεῖλη, ὁ τὰ πάντα ἐπιβλέπων, τὰ πάντα ἀνιχνεύων, εἰς οὐδὲν εὐχαριστούμενος, καὶ δι' ὅλα μεμψιμοιρῶν.

Καὶ μὴ νομίσῃ κανεὶς ὅτι τὸ μικρὸν ἐκεῖνο φυτάριον ἄπαξ σπηνωθὲν εἰς τὸ γῶμα βαίνει γοργῶς πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν. Διασώζονται τόσον ὀλίγα ἐκ τῶν ἀπειραρίθμων αὐτῶν μετὰ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν ἐντόμων. Τὰ ἔντομα ταῦτα, τὸ σκουλήκι, ὁ σάλιαγκας, ὁ κρεμμυδοφαγῆς, ἡ κάμπια, τὰ ἀπὸ τῶν ριζαρίων ἀρχόμενα καὶ μέχρι τοῦ ὑπεργαίου μέρους τοῦ φυταρίου ἀνερχόμενα, εἶνε διὰ τοὺς καπνοφύτας, ὅτι εἶνε οἱ Ἀρουραῖοι διὰ τοὺς Θεσσαλοὺς γεωργούς. Οἱ πτωχοὶ ἄνθρωποι ἐξυπνοῦν μίαν αὐγὴν καὶ εὐρίσκουσι ὀλόκληρα σπρέματα γῆς κατεστραμμένα. Τότε ἀρχεται ἡ μεγάλη ἀγωνία τοῦ μπαλώματος, δι' οὗ προσπαθεῖν νὰ ἐπιτύχουν μίαν οἰανδήποτε θεραπείαν. Ὅταν ὁμως τὸ πρεμυῶδες φυτάριον ριζώσῃ καλὰ εἰς τὴν γῆν, ἀναπτύσσεται μὲ τόσον καταπληκτικὸν ὄργανόν, ὥστε μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἡμερῶν ἀπὸ ἀσθενῆς καὶ ἀσήμηνον χορταράκι, μεταβάλλεται εἰς φυτὸν πλήρες χυμοῦ καὶ δυνάμεως, τετ-

νον εὐθέως πρὸς μεγάλην ἀνάπτυξιν. Τότε, ὅταν πλάκιδιάξῃ, βαροῦν ἀναμεισαριῆς καὶ γῶσιμο, καὶ ἔπειτα τὸ σκαλίζουσι. Καὶ ἂν μὲν ὁ ἀγρὸς εἶνε ποτιστικός, ἀφίνουσι τὸ νερὸ μέσα καὶ καταπαύει ἡ δίψα του, ἂν δὲ ἐξ ἄλλου ὁ ἀγρὸς εἶνε ξερικός, τότε τὸ μέλλον τοῦ φυτοῦ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἰδιοτροπίας τῆς ἀτμοσφαιράς. Κατόπιν ὀλόκληρον τὸ θέρος καταναλίσκεται εἰς τὴν συλλογὴν καὶ τὴν εἰς τὰ κρεβάτια ἀποξηράναισι τῶν φύλλων τοῦ καπνοῦ. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τῶν κυνικῶν καυμάτων ἐπαυξάνουσι καὶ αἱ ἀγωνίαι τῶν καλλιεργητῶν του. Ἡ συλλογὴ του καὶ ἡ ἀποξηράναισι χρήζει τοσαύτης προσοχῆς, τοσαύτων κόπων, τοσαύτης ἀτμοσφαιρικῆς λεπτότητος, ὥστε ἀρκεῖ ἡμίωρος καλοκαιρινὸς ὄμβρος, δεκάλεπτος πτώσις χαλάξης, νὰ μεταβάλλῃ εἰς ἔρημον γῆν τὰς ἐκτεταμένους ἐκεῖνας καπνοφυτείας, εἰς ἃς ὀλόκληρος λαὸς κατέστρεψε τὴν ὑγείαν καὶ τὴν εὐρωστίαν του, μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀποκτήσῃ ἐν τεμάχιον ἄρτου.

Τὴ ὀδυνηρὰ αὐτὴ ἡ ἱστορία ἐνὸς σιγάρου! . . . Καὶ ὅταν ἀναλογισθῇ κανεὶς ὅτι χιλιάδες ψυχῶν ἀγωνίζονται ὀλόκληρον τὸν χρόνον, ἀναμῖξ ἄνδρες μετὰ γυναικῶν, γέροντες μετὰ γραιῶν, νέοι μετὰ παρθένων, ὅτι καταπονοῦνται τόσαι ὑπάρξεις, ὅτι δηλητηριάζονται τόσα πλάσματα, ὑποβαλλόμενα καθ' ἐκάστην εἰς βραδείαν καὶ ὑπόκρυφον αὐτοκτονίαν, ὅτι καταβάλλονται τόσοι ἀγῶνες, καὶ ἐξαντλοῦνται τόσαι δυνάμεις, διὰ μίαν στιγμιαίαν ἡδονὴν τῆς ἀνθρωπίνης ἰδιοτροπίας, πόσον βαθύτερον ὀδυνηρὰν, πόσον πλειότερον πικρὰν εὐρίσκει τὴν περιπετειώδη ἱστορίαν ἐνὸς σιγάρου, τὸ ὅποιον μὲ τόσην ἀφέλειαν ἀνάπτω καὶ ἐγὼ αὐτὴν τὴν στιγμὴν!

ΕΠΑΡΧΙΩΤΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Νέος τρόπος πρὸς παλαιῶν τοῦ γυνθίου Κονιάκ ἐντὸς ὀλίγων ὥρων.

Ἐν Βερολίῳ ὑφίσταται ἐργαστάσιον μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος του ἐν τῷ κόσμῳ, ὅπερ κύριον σκοπὸν ἔχει νὰ παράγῃ τὰς ταπεινοτάτας δυνατάς θερμοκρασίας τῆ βοθητικῆ πολυπλόκου συστήματος μηχανῶν καὶ συσκευῶν ἐννοουμένων τῆς εταιρίας Ραουὺλ Πικτέ καὶ Σαν, τὴν ἰδρυθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἑλβετοῦ φυσιοδίφου καὶ καθηγητοῦ Ραουὺλ Πικτέ, διασήμου ἐκ τῶν περὶ συμπυκνώσεως καὶ ρευστοποιήσεως τῶν ἀερίων πειραμάτων καὶ ἐργασιῶν του, ἃς ὁμοῦ μετὰ τοῦ Καλλιέτ ἐξέτελεσεν. Ἐν τῷ ρηθέντι ἐργαστασίῳ ἐξακολουθεῖ νῦν πειραματιζόμενος ὁ Πικτέ καὶ εὐρίσκων πολλὰς χρησιμωτάτας τῆ ἐπιστήμῃ καὶ τῆ ἀνθρωπότητι ἐπινοίας.

Ἡ εὐρεσις τοῦ λεγομένου παγογλωμοφορμίου, ἥτοι γλωμοφορμίου καθαρισθέντος διὰ πήξεως, ἐπιτυγχανομένης διὰ ψύξεως μεγάλης, ὑπῆρξεν εὐεργετικωτάτη δι' ὅλας τὰς ἐγχειρήσεις, διότι ἔκτοτε ἡλαττώθησαν ἐπαισθητῶς οἱ ἐκ τῶν γλωμοφορμίων θάνατοι. Ἡ πρὸ τίνος δὲ ἀναγγεληθεῖσα περὶ παλαιώσεως τοῦ Κονιάκ διὰ ψύξεως καὶ πήξεως μέθοδος δὲν ἴνε ἦττον ἐνδιαφέρουσα. Ὑποβαλλόμενον τὸ γνήσιον Κονιάκ (ἥτοι τὸ παραχθὲν ἐξ οἴνου δι' ἀπλουστάτης ἀποστάξεως ποτῶν) εἰς ψυχρὸν 80 βαθμῶν Κελσίου ὑπὸ τὸ μηδὲν πήγνυται, κατὰ δὲ τὴν πῆξιν ταύτην ὑφίσταται ἐντὸς ὀλίγων ὥρων μεταβολὴν, ἣν καλῶς ἔχοντων τῶν πραγμάτων πάσχει μετὰ παρέλευσιν 10ετίας μάλιστα. Πηγνύμενον δηλ. τὸ γνήσιον νέον Κονιάκ εὐρίσκειται κατόπιν, ἀφ' ὅπου ρευστοποιηθῇ πάλιν, ὅμοιον κατὰ τὴν ἡπιότητα, τὸ ἄρωμα, τὴν γεῦσιν καὶ ὅλας τὰς ιδιότητάς πρὸς παλαιὸν δωδεκαετῆς Κονιάκ. Σπου-

δαιότερον ἔτι καθίσταται τὸ πρᾶγμα διὰ τῆς παρατηρήσεως ὅτι τὸ νόθον ἢ τεχνητὸν Κονιάκ δὲν πάσχει τὴν μεταβολὴν ταύτην, οὕτω δὲ δημιουργεῖται τὸ μὲν νέος τρόπος διακρίσεως τοῦ γυναισίου ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ Κονιάκ, τὸ δὲ σπουδαία ἐγγύησις διὰ τὸ κοινόν, τὸ ὅποιον οὕτως εὐκόλως θ' ἀποφεύγη τὰ νόθα καὶ ἐπικίνδυνα ποτὰ τοῦ εἴδους αὐτοῦ. Ἡ ἑταιρία Ραούλ Πικτέ καὶ Σα πρόκειται νὰ ἐπιληφθῇ μετ' ὀλίγον τῆς βιομηχανικῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ πράγματος.

P*

ἈΝΑ ΤΟ ἈΣΤΥ

Ἦτο ἀπόγευμα, καιρὸς ὥρατος καὶ κόσμος πολλὸς εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Ζαππείου. Παρὰ τὸν πυλῶνα τοῦ μεγάρου ἔπαιζε, κατὰ τὸ σῆμα, ἡ μουσικὴ τοῦ Πυροβολικοῦ. Ὅταν ἐξήντησε τὸ πρόγραμμα τῆς, ἀνέκρουσε τὸν ἔθνικόν ὕμνον. Τίποτε τὸ ἔκτακτον ἕως ἐδῶ. Ἀλλὰ μόλις τὸν ἐτελείωσε καὶ ἀρχίζει νὰ τον παίζῃ πάλιν ἕκ νέου. Οἱ περιπατηταὶ ἐξαφνίζονται, ἀποροῦν, ἐρωτοῦν ὁ εἰς τὸν ἄλλον τί τρέχει... Καὶ τὸ δεύτερον παίζιμον τοῦ ὕμνου τελειώνει καὶ ἀρχίζει τρίτον... Μὰ τί συμβαίνει ἐπὶ τέλους, ἐτρελλάθησαν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; Καὶ ἡ αἰτία μαθεύεται ἐπὶ τέλους καὶ διαδίδεται ἀστραπηδῶν, καὶ πληροὶ ἀπὸ συγκίνησιν ἤρεμον καὶ σιωπηλὴν ὄλον τὸ πλῆθος τῶν περιπατητῶν. Ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς εἶχε κοινοποιηθῆ ἡ διαταγὴ τοῦ ὑπουργείου περὶ διαλύσεως τῶν στρατιωτικῶν μουσικῶν, ἀνέκρουσαν δὲ τρεῖς τὸν ἔθνικόν ὕμνον οἱ μουσικοί τοῦ Πυροβολικοῦ, ἀποχωρεῖζοντες οὕτω τὸ μουσικόν των στάδιον.

✦

Καὶ τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ μᾶς ἐνθυμίζει ἐν ἄλλο, σχεῖον ἔχον πρὸς τὸν ἔθνικόν ὕμνον καὶ διαδραματισθὲν πρό τινων ἡμερῶν ἐν τῷ Ποικίλῳ.

Ἐν μπαλέττον τοῦ θιάσου τῶν Ἀθερίνων, ὁ Βάκχος, ἐσυρίχθη πανδήμως καὶ ἀπεδοκιμάσθη, διατὶ νομίσετε;... Διότι οἱ Ἀθερίνοι ἔκλειον τὸν χορὸν των διὰ τῆς ἀνακρούσεως τοῦ ἔθνικοῦ μας ὕμνου. Τὸ Ἄστυ τὸ ἀναγράψαν τὸ ἐπεισόδιον, θεωρεῖ αὐτὸ χαρακτηριστικὸν τῆς ἀναπτύξεως τοῦ λαοῦ—ἄνθρωποι δὲ τῆς ἐργατικῆς τάξεως ἔδωκαν τὸ σύνθημα τῶν συριγμῶν,—ἐννοοῦντος νὰ ἐπιβῆ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τὸν σεβασμὸν, τὸν ὅποιον ἐμπνέει εἰς αὐτὸν ὁ ἔθνικός μας ὕμνος, μὴ ἐπιτρέπων νὰ χρησιμεύσῃ οὕτως ὡς κατακλιεῖς θεῶματός, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι δύναται νὰ προκαλέσῃ ἄκαιρα χειροκροτήματα καὶ ἐνθουσιασμόν.

✦

Δὲν ἠξυρόμεν ἂν θὰ διαμαρτυρηθῶσι πάλιν οἱ φοιτηταὶ μᾶς καὶ ἂν θὰ κάμωσιν ἀπεργίαις καὶ διαδηλώσεσι. Ἀλλ' εἰς ἡμᾶς τὸ ὑπερ αὐτῶν μέτρον τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας φαίνεται σωτήριον καὶ ἀναγκαῖόν ταιον. Μέχρι τοῦδε οἱ φοιτηταὶ ὑπεβάλλοντο εἰς δύο

ἐξετάσεις, εἰς τὰς τῶν γενικῶν μαθημάτων καὶ εἰς τὰς διδακτορικὰς. Τώρα αἱ ἐξετάσεις θὰ εἶνε ἐνιαύσιαι. Τὸ περὶ Πανεπιστημίου νομοσχέδιον τὸ ψηφισθὲν τελευταίως ὑπὸ τῆς Βουλῆς εἶχε μίαν διάταξιν, καθ' ἣν τὰ τῶν ἐξετάσεων τῶν φοιτητῶν θὰ ἐκανονίζοντο διὰ Β. Διατάγματος. Καί, κατὰ τὰς ἐφημερίδας, πρόκειται νὰ δημοσιευθῇ τὸ Διάταγμα τοῦτο, ὀρίζον ἐνιαυσίους τὰς ἐξετάσεις τῶν φοιτητῶν. Διὰ τοῦ μέσου τούτου ἡ τετραετής ἢ πενταετής ἀργία τῶν φοιτητῶν καὶ ἡ ἐντὸς τῶν τελευταίων ἑξ μηνῶν πυρετώδης μελέτη—ἄς εἰπωμεν μελέτη—τῆς ὅλης ἐπιστήμης διὰ διδακτορικὰς ἐξετάσεις, καταργεῖται ἀναγκάτως, καταμερίζεται δὲ καὶ ὑποδοχεῖται ἡ μελέτη, γινομένη μάλιστα, ὅπερ καὶ σπουδαιότερον, ὑποχρεωτικῆ.

✦

Προσεχῶς ἐγκαθίστανται τὰ δημόσια ἠλεκτρικὰ ὥρολόγια τὰ δωρηθέντα εἰς τὸν Δήμον ὑπὸ τοῦ κ. Ζαρίφη. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐπετρέπη ἡ χορηγία τοῦ χρονομετρικοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος καὶ εἰς ἰδιωτικὴν χρῆσιν, πρὸς κίνησιν ὥρολογίων δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν καταστημάτων καὶ οἰκῶν ἐπὶ συνδρομῇ ἐτήσιᾳ. Ἡ καινοτομία, ἡ ὀφειλομένη εἰς τὸ φιλοπρόδοον πνεῦμα τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου εἶνε λυσιτελεστάτη καὶ ἐλπίζομεν ὅτι θὰ εὐδοκηρήσῃ. Θὰ λείψουν πλέον τὰ χορδίσματα, αἱ καθυστερήσεις, τὰ σταματίσματα, αἱ ἀνακρίβειαι. Τὰ ὥρολόγια ὅλα—θεωροῦμεν, βλέπετε, βεβαίαν τὴν γενικοποίησιν τοῦ νεωτερισμοῦ—θὰ δεικνύουν τὴν αὐτὴν ἀστρονομικὴν ἀληθῆ ὥραν, ἡ δὲ ὑπηρεσία των θὰ εἶνε ἀπολυτικῶς ἀνατεθειμένη εἰς τὸν ἄγρυπνον καὶ ἀκριβῆ ἠλεκτρισμόν, ὅστις ἀνεκάνισε σήμερον τὴν ὄψιν τῶν πολιτισμένων πόλεων.

✦

Ἡ εἰδησις τῆς ἰδρύσεως Μουσείου τῶν Καλῶν Τεχνῶν θάκουσθῃ μετ' ἀγαλλιᾶσεως ὑφ' ὄλου τοῦ παρ' ἡμῖν καλλιτεχνικοῦ κόσμου. Μέχρι τοῦδε τὰ μόνα καλλιτεχνικὰ μουσεῖα εἰς τὴν πόλιν ἦσαν τὰ ἰδιαιτέρα ἐργαστήρια τῶν ζωγράφων καὶ τῶν γλυπτῶν, ὀλίγα καὶ ἀπρόσιτα εἰς τὸ κοινόν, καὶ αἱ προθήκαι τῶν μεγάλων ἐμπορικῶν καταστημάτων, αἱ ὁποῖαι, μὲ ὄλην τὴν προθυμίαν τῶν φιλοκάλων μας ἐμπόρων, πολὺ ὀλίγον χωρὸν διέθετον διὰ τὰς τοιαύτας ἐκθέσεις. Ἀλλ' ὑπάρχει ἐλπίς ζωηροτάτη ὅτι ἡ ἔλλειψις αὕτη, κυβερνητικῆ μερίμνης, πληροῦται προσεχῶς. Τὸ ἰδρῶμενον μουσεῖον τῶν Καλῶν Τεχνῶν, θὰ εἶνε κέντρον ἀμίλλης, συγκρίσεως, μελέτης, καλλιτεχνικῆς διαπαιδαγωγήσεως. Καὶ ὅπερ σπουδαιότερον θὰ γίνῃ καλλιτεχνικῆ ἀγορᾶ εἰς τὴν ὁποῖαν θὰ ἐκποιοῦνται εὐκολώτερον καὶ ἀξιοπρεπέστερον τὰ ἔργα, τὰ ἀνευ ἀγοραστῶν φθίνοντα σήμερον εἰς τὰ ἰδιαιτέρα ἐργαστήρια.

✦

Εἰς Δήμαρχος, ὄνομα καὶ μὴ χωριό, φορτώνει εἰς τὸν σιδηρόδρομον μίαν κόβαν πουλαρικὰ διὰ νὰ τα στείλῃ εἰς τὸ Ναύπλιον. Ὁ σταθμάρχης τῷ λέγει ὅτι θὰ ζυγισθῶν διὰ νὰ πληρωθῇ τὸ κόμιστρον. Καὶ ὁ Δήμαρχος βλοσυρῶς, βαθυσφώνως, ἀπαθῶς καὶ στρήφων τὸν μύστακα :

— Ἄν πληρώσουν αὐτὰ, σιδηρόδρομος δὲν φεύγει!

Τὰ πουλαρικὰ ἐστάλησαν ἀνκυλα καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία ἐξεκίνησε.

Γεγονός.
